

end den højtærede Indenrigsminister nok saa meget slaar paa Pengekassen og truer med at smække Laaget i. Den højtærede Minister sagde: I hvor mange Tilfælde ræsonnerer man ikke saaledes: hellere en tarvelig Tilværelse ved Hjælp af denne Understøttelse og Lediggang end Arbejde til denne Betaling? Jeg forstaaer heller ikke, hvor Arbejderne skulde føle sig opfordret til i særlig Grad at lade sig straffe, fordi der er indtraadt uheldige Tilstande i Samfundet. I andre Samfundsklasser stritter man saa sandt imod Nedsættelser det bedst mulige. Jeg har intet hørt om, at de Samfundsklasser, der staaer den højtærede Indenrigsminister nær, afgiver noget som helst af det, de en Gang har skaffet sig. Jeg tror ikke, at Handelen, Embedsmændene, Lægerne, Skolelærerne eller nogle af disse Folk siger: Vi kan godt se, at det er galt, lad os bare finde os i de Vilkaar, der bydes. Jeg ved ikke, hvorfor Arbejderne fortrinsvis skulde straffes paa den Maade, den højtærede Indenrigsminister her gjorde sig til Talsmand for.

Den højtærede Indenrigsminister talte om de Arbejder, hvormed man skulde løse Spørgsmaalet, Nødhjælpsarbejder og deslige, og han rettede, forstod jeg, i en forbigaaende Bemærkning en Bebrejdelse til Københavns Kommune for ikke at have foranstaltet nok af Arbejde. Da den højtærede Indenrigsminister ikke nærmere gik ind paa, hvad han sigtede til, vil jeg heller ikke komme dybere ind derpaa. Den højtærede Indenrigsminister er jo øverste Tilsynsmand for Kommunerne. Han kan af Københavns Kommunes Budget og Regnskab se, hvad den har udrettet i Henseende til at iværksætte Arbejder. Han kan nøjagtigt se, hvad den økonomisk evner i den Henseende, saa han behøver ikke at være i Tvivl om, hvorvidt Københavns Kommune har udrettet noget eller ikke. Jeg er det ikke. Jeg ved meget godt, at Københavns Kommune har anstrengt sig til det yderste baade for at imødegaa Bolignøden og den Arbejdsløshed, som har hersket. Københavns Kommune-Styrelse har ikke tænkt at gaa de Veje, som man fra Ministeriets Side tænker paa, at skaffe flere og flere ud i Arbejdsløsheden. Vore Bestræbelser er bestandig gaaet ud paa at sikre de flest mulige Arbejde. Dette er dog utvivlsomt mere i Samfundets Interesse end den Fremgangsmaade, der nu er Ministeriets Program.

Den højtærede Indenrigsminister rettede den Appel til os, at vi skulde være med

til at løse Spørgsmaalet om Arbejdsløshed ved at arbejde til de Priser, der kan opnaas. Denne Appel kommer den højtærede Minister naturligvis til at rette forgæves, ligesom vi i Dag som saa mange Gange før forgæves har appelleret til menneskelige Følelser hos Ministeriet. Arbejdet skal betales med saadanne Priser, som sikrer dem, der arbejder, en hæderlig Tilværelse som Medlemmer af Samfundet. De skal sikres saadanne økonomiske Vilkaar, at de paa hæderlig Vis kan skaffe sig Bolig, Klæder, Forsørgelse af Hustru og Børn og skaffe sig en Tilværelse, der er Mennesker værdig. Det er min Overbevisning, at de Lønninger, der er bestemt, ikke ved Diktat af Arbejderne, men oven i Købet efter Kamp med Arbejdsgiverne, sandelig ikke er højere, end de nødvendigvis bør være. Fornuftigvis kan hverken jeg eller andre give noget Tilsagn til den højtærede Minister om, at man vil lade Arbejde udføre til de Priser, der kan opnaas. Det maa have sit Forblivende, som nu een Gang er indstiftet af Arbejdere og Arbejdsgivere, af de to Parter, der er nødvendige i det bestaaende Samfund for et Arbejdes Udførelse, at de to Parter forhandler eller slaas, hvad der nu er nødvendigt, om det, der skal være gældende Pris og gældende Arbejdsvilkaar.

Den højtærede Ministers Maade at tage denne Sag paa forekommer mig meget utiltalende. Vi møder her og henviser til, at der nu paa tredie Vinter er en Hær af arbejdsløse, der i Øjeblikket er lige ved 60 000, og overfor denne Arbejdsløshed træder Ministeren frem og siger: Arbejde kan maaske skaffes, hvis I er møre nok, hvis I har gaaet længe nok, hvis de arbejdsløse er sultne i tilstrækkelig Grad til at arbejde paa de Lønvilkaar, man fra anden Side vil byde dem — det er ikke nogen smuk Adfærd —, og saa skildrede den højtærede Indenrigsminister forskellige Arbejder, som der havde været Vanskelighed med at faa i Gang. Meget udførligt skildrede han nogle Inddæmningsarbejder ved Randers, der var planlagt i Midten af December, men som man endnu ikke havde faaet i Gang. Det viste sig altsaa ogsaa af den højtærede Indenrigsministers Meddelelser, at det Forbund, som den Sag rettelig sorterede under, først har faaet Sagen i de allerseneste Dage, for faa Dage siden. Saa er der i alt Fald ikke noget at bebrejde det. Om der er sket Fejl og gjort noget urigtigt af en Mand i Randers, kan jeg altsaa ikke vide, det kan jeg ikke udtale mig om; det er muligt, jeg ved det i Morgen. Den højt-